

om Ministeren allerede nu var i Stand til at udtale sin Sympati for Sagen.

Jeg vil derefter slutte med en kort Henvendelse til den ærede Ordfører for Folketingets Venstre (Zahle) i Anledning af de Bemærkninger, han i sin store Tale forleden Aften henvendte til os Medlemmer af Højre paa Grund af vor Stilling til Forsvarssagen. Hele den Tankegang, det ærede Medlem udviklede i sin Tale, er mig — tør jeg nok sige — fuldstændig vel bekendt, og jeg maa tilstaa, at jeg fandt egentlig ikke et eneste nyt Moment i den, som ikke efter vor Formening er tilstrækkelig belyst og gendrevet fra vor Side. Jeg anerkender imidlertid den overordentlig loyale Form, det ærede Medlem benyttede i sin Polemik overfor os, og jeg synes, den fortjener Gengæld fra os i fuldeste Maal. Jeg skal bestræbe mig for at gengælde den, og jeg synes, at det vilde være overordentlig godt, om man selv fra saa forskellige Standpunkter kunde drøfte Sagen i den sammeligste Form mellem Folketingets forskellige Grupper.

Det ærede Medlem for Ringsted (Zahle) angreb det ærede Medlem for Thisted (N. Andersen) for en Udtalelse, som lød omtrent saaledes: Hvordan i Alverden kunne vi komme til den Tro, at vi alene ere de kloge, og Alverdens andre Nationer ere gale? Det ærede Medlem for Ringsted vilde vise, at dermed forholdt det sig paa den simpleste Maade af Verden. Forskellen mellem os og de andre Nationer beroede nemlig ikke paa, at vi vare de kloge og de andre de gale eller omvendt, men paa noget saa simpelt som dette, at vi vare de smaa og de andre de store. Og det illustrerede det ærede Medlem ved et Eksempel hentet fra Fuglelivet, det smukke Billede om Gærdesmutten og Ørnen. Men denne Paastand kan jo ikke gælde, saa snart Sammenligningen indskrænkes til at omfatte de Nationer, med hvilke en saadan Sammenligning i det hele er mulig, nemlig Sverige, Norge, Belgien, Holland og Svejts. Saa snart vi begrænse Sammenligningen til disse Nationer, bliver den Betragtning, som det ærede Medlem for Thisted anstillede, god og gyldig nok, saa er det nemlig virkelig sandt, at enten ere vi de eneste kloge, og de 5 andre Nationer ere gale, eller ogsaa ere vi de gale og de andre de kloge. Der er nemlig ikke en af disse andre Nationer, hvor man overhovedet begriber den Tankegang, som ligger til Grund for det ærede Medlems Betragtning af Forsvarssagen, og den Betragtning, som hans Partifæller nære.

Den ærede Ordfører for Folketingets Venstre fremhævede det som en Forskel mellem vor og hans Partis Stilling til Forsvarsspørgsmaalet, at vi i vor Opfattelse udelukkende lade os lede af Følelser, medens han og hans Venner ogsaa tage Forstanden med paa Raad. Jeg maa sige, at denne Forklaring er saa urigtig som vel muligt. Vi tage fra vor Side i allerhøjeste Grad vor Forstand til Hjælp i vore Overvejelser om, hvorledes vort Forsvar skal ordnes. Støttet paa de mest dyrekøbte historiske Erfaringer siger vor Forstand os, hvorledes det vil gaa et lille Land som vort, hvis det ligger værgeløst hen, mens to Stormagter føre Krig paa Liv og Død i vore Farvande. Den samme Raadgiver siger os endvidere, hvorledes vi fornøftigvis skulle indrette os for ikke at komme til at lide for megen Skade i en saadan Situation. Vor Følelse appellerer først til os, naar der bliver Tale om at paatage os de Byrder og Ofre, som der vil blive Tale om for at betrygge os nogenlunde. Dette synes at være en overmaade naturlig og sund Pagt mellem Forstand og Følelse, og det synes jeg ogsaa kom frem paa en saa beundringsværdig Maade i den Tale, der blev holdt forleden af den Mand, som det er vor Gruppes Ære at have til Ordfører her i Tinget.

Derimod finde vi hos den ærede Ordfører for Folketingets Venstre og hans Partifæller en anden Evne i Virksomhed, saa snart der er Tale om vort Forsvar, nemlig en stærkt udviklet Indbildningskraft, som digter en Situation, der neppe nogen Sinde har haft sit Sidestykke i Verden: Stormagternes Flaader ville velvilligt sejle til Side for vort lille Land, naar der en Gang kommer en Krig paa Liv og Død mellem dem, fordi de ikke nænne at tilføje os nogen Art af Ulempe og gyse tilbage for at røre vort Land, naar de se de 1000 rygende Skorstene fra Andelsmejerierne paa vore grønne Øer, og de se vore 100 store danske Digttere træde frem og vifte ud til dem hver med et Prægt-eksemplar af vort udmærkede danske Boghaandværk i Haanden. Her synes jeg, det vilde være godt, naar den ærede Ordfører og hans Meningsfæller tog deres Fantasi fangen under Forstandens og den historiske Erfarings Lydighed.

Vi have paa vor Side en velgørende Fornemmelse af, at vort Standpunkt i hele denne Sag netop er ædrueligt, velovervejet og baaret af Virkelighedssans, fjært fra alle Fantasterier, og vi tro, at denne Paastand ogsaa holder Stik overfor Fan-